

JANA SVOBODOVÁ

Narodila se 18. srpna v roce 1941. S rodinou bydleli v Praze na Vinohradech. I když byla ještě malá, živě se pamatuje na nálety na Prahu. Když šli s rodiči do kostela svaté Ludmily na Mírovém náměstí pokřtít jejího malého bratra, zrovna začaly nálety. Rodiče běželi do kostela, zatímco děti s chůvou se schovaly do jednoho vchodu do domu, odkud pozorovaly padající bomby. Válku vnímaly dětskýma očima a často si pak doma na nálety hrály. Dodnes má paní Jana má velmi živé vzpomínky na vybombardovaný park Grébovka a Havlíčkovy sady.

V roce 1947 začala chodit do církevní školy na Vinohradech. V té době se rodina přestěhovala do rodinné vily v Praze Břevnově. Po převratu v roce 1948 byla škola zrušena, přesto nastoupila do další církevní školy. Tam se dozvěděla o úmrtí Jana Masaryka. Do státní školy šla až v roce 1949. Po dokončení školní docházky ji přijali na střední školu v Praze 5-Břevnově, kde v roce 1958 složila maturitu a nastoupila na Karlovu univerzitu na lékařskou fakultu a stala se dětskou lékařkou. Mezitím do rodiny přibyli další sourozenci, v roce 1949 bratr a pak dvojčata chlapci v roce 1956.

Promovala v roce 1964, nastoupila na umístěnku do OÚNZ Sokolov na dětské oddělení nemocnice, kde setrvala 11 let. Působila na dětském lůžkovém oddělení a v dětských ordinacích v okolí. Práce byla velmi různorodá. Obyvatelstvo Sokolovska bylo tehdy ještě i německé, ale také nově přistěhovaní ze Slovenska, Ukrajiny a Rumunska. Získala mnoho zkušeností a žila spokojeným životem.

V roce 1975 vyhrála konkurz na místo primáře dětského oddělení nemocnice v Podbořanech, poté byla primářkou dětského oddělení nemocnice v Žatci a roce 1991 se stala primářkou v Litoměřicích.

V dalším běhu života, po delší nemoci, opustila nemocnici v Litoměřicích a nastoupila jako lékařka ve Vazební věznici v Litoměřicích, kde působila od roku 1996 do konce roku 2008. Práce ve věznici ji bavila, získala řadu životních zkušeností a dodnes se přátelí s bývalými kolegy. Také ráda vzpomíná na některé vězně, byly mezi nimi zajímavé osoby s těžkými osudy. Od roku 2009 do roku 2001 se v Praze starala o stárnoucí maminku a po její smrti se vrátila zpět do Litoměřic. Nastoupila jako lékařka ve věznici v Bělušicích.

Od roku 2020 je už trvale v důchodu. Vypomáhala s péčí o prasynovce a praneteř, chodí na Univerzitu třetího věku, cvičí a snaží se sledovat dění ve světě. Pravidelně navštěvuje katolické bohoslužby ve městě. Díky víře, která je pro paní Svobodovou velmi důležitou a přirozenou součástí života, vnímá svůj život pozitivně a vděčně. Jsme rádi, že se paní Svobodová zapojila do projektu Příběhy našich sousedů a mohla nám tak předat část svých zkušeností a životní filozofie.